

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 213. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm7280/facsimile.pdf (tilgået 10. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Frode for, han fik et Pant paa Seieren, hvori det heller ikke lod til han tog Feil, thi strax derpaa neblagde han Froger, og slap da grummie nemt til den store Vre, Range med megen Umage forgiæves havde beiset til.

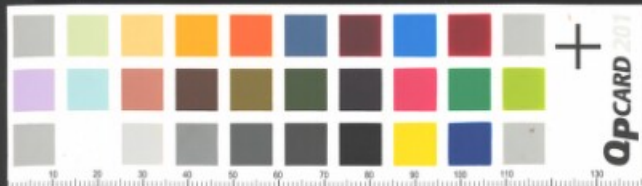
Det maa man sige, var et godt Greb med et lille Kneb!

Dan Goddreng.

Efter Frode fulgte Dan, og han var kun tolv Aar gammel, da han blev sat paa en haard Prøve, thi da blev han giæstet af Gesandter fra Sachsen, som med al Frækhed forlangde, at enten stude han have Krig, eller betale Skat. Dan solde nok, at han blev rød i Hovedet, og heed om Dreerne, men han solde dog tillige, det var bedre, i sine Drenges-Aar at falde som en Mand, end at leve sin Alder ud som de Andres Dreng, og han taarede da Krigen. Derpaa lob han ud med hele den danske Flaade, velbemandet med unge Karle, lob ind i Elben, og lagde sine Skibe Side om Side, saamange, at han kunde magelig gaae, ligesom paa en Skib-Broe tværs over Strømmen. Det blev da Enden paa Legen, at Kongen af Sachsen maatte selv drikke den Skaal, han havde skænket til Dan.

Fridlev hin Raste.

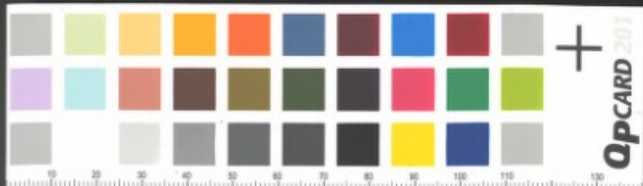
Efter Dan kom Fridlev hin Raste, eller hin Snare paa Thronen, og paa samme Tid havde Gotland en vis Hvirvul til Regent, som, i Forbund med de Danske, seidede paa Norge.

En af denne Hvirvils mærkværdigste Bedrifter var, at han undertvang Tomfrue Kusla, en Skjoldmoe, som stræbde at kappes med de ypperste Kriemper, og her havde da, hvad kun sjelden er Tilfældet, en Mand dog nogen Tere af at slaaes med en Kvinde. Med fem af hendes efterladte Venner: Brodde, Bilde, Bugge, Fanning og Gunholm, alle fem Sønner af Fyn, som havde udmærket sig i Kampen, indgik Hvirvil derpaa Stalbroderklub, og stolende paa denne Forstærkning, overfær han med Sværdet det Venflabs-Vaand, som havde knyttet ham til Danmark.

Dette Angreb var sær sælsomt, fordi Raben havde stult sig i Loveshuden, thi Danne mænd drømde aldrig om, uden foregaaende Uenighed, at see en Ven forbandt til en Fiende, men saaledes er det med somme Folk, at de klappe i Dag, hvor de vil nappe i Morgen, og man skulde hardtad troe, at Folk nuomstunder havde valgt Hvirvil til deres Monster, thi nu bilder man sig jo ind, at man kan baade lyve og bedrage, og dog være en meget ærlig og retslaffen Mand!!

Imidlertid, Hvirvil og hans Gæstebud vendte deres Angreb imod Syd-Sælland, og der mødte Fridleb ham i den Havn, som siden har bærer Navn efter ham. Her blev, den første Dag, stridt paa Liv og Død, som af to Beilere til een og samme Brud, der var kun meget fag, som ikke heller saldt, end vendte Ryg, saa begge Hære blev hardtad ganske odelagde, og Ingen kunde sige, han havde vundet, da de omtrent Begge havde tabt lige meget. Natten saldt nu paa, og for at holde Stalbroderklubet ved Lige, lod Hvirvil de saa Skibe han havde tilbage, to og to, lenke sammen, men Bilde og Brodde bred sig kun lidt om, at deres Skibe hængde sammen, thi de blev enige om i al Stillehed at seile

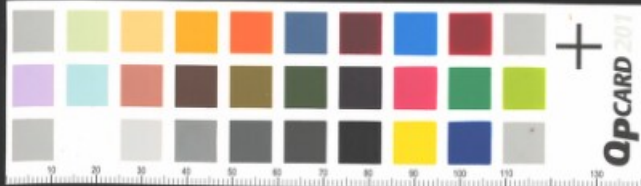

deres Raas, og lade Nefsen hytte sig selv, hvoraf man da kan slutte sig til, at de havde det hedere om Døerne end i Hjertet, og gav Broderstabet en god Dag, naar de kun selv kunde slippe heilindet.

Saa snart det nu dogedes, og Fridlev saae, der var af den hele forenede Magt ingen flere, end Hvirvil og Sunholm, Bugge og Fanning tilbage, naende han ikke, at sætte sine saa overblevne og tildeels saarede Kiæmper atter paa Spil, og besluttede derfor Ene at gjøre den Ting af, og gaae i Kreds med de Karle. Vel saae det ud som et Bove-Stykke, men deels var det ham i Kiødet baaret, og deels i Klæder slaaet, ei at regne Sligt saa noie, thi usofagt var han, og en Kjortel havde han, der skød Staal som Vand, og som han derfor immer havde paa, og hjerpede Livet under, enten han saa gik i Kreds eller Fædt-Slag.

Godt begyndt er halv fuldendt, kunde Fridlev ogsaa gierne sige, thi det gik, som det var smurt, først faldt Hvirvil, saa Bugge, saa Fanning, og da Fridlev mærkede, at Sunholm med sine Trylle-Vers forgjorde hans Sværd, vendte han Klødden til, og hamrede dermed saalange paa Hærs-Mesterens Pande, til den tabde al sin Wiisdom. Det Stykke Arbeide maatte Fridlev imidlertid betale, thi han havde været for raff, da han vendte Sværdet, og slaaet Generne over inden i den venstre Haand, saa han beholdt krogede Fingre lige til sin Dødsdag.

Siden beleirede Fridlev engang Dublin i Irland, og da han fandt, at Muren var ham for stærk, greb han til Hadding's gamle Krigspuds, og bandt en Hob Svæler tændte Svampe under Vingernes, hvormed de floi hjem til deres Heber, og stak Ild i Lagene. Alle saae nu kun efter hvor Ilden var, ikke hvor den kom fra, og imens de slukkede, trængde Fridlev ind, og tog Byen.

Endelig forde han ogsaa Krig i Britannien, hvor han leed et stort Nederlag, og tvivlede om, at han ved Flugten kunde redde sig ned til sine Skibe, men saa gjorde han ligesom Amlet, reisse de Galde op, og stillede dem i Raad, saa det lod, som han endnu var lige mandstærk, og havde ingen Skade havt af sit Nederlag. Derved betog han Fienderne ikke blot Hysten til at prøve Styrke, men selv Modet til at holde Stand, saa han beholdt Veien for sig!

